

LAURA KALLIO

LAPINMIIES JA
CITY-TYTTÖ

Laura Kallio

Lapinmies ja city-tyttö

SAGA Egmont

Lapinmies ja city-tyttö

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2006, 2025 Laura Kallio and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727280226

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, DK-1120 Copenhagen

Mustelmia ja muita kolhuja

Olin keskittynyt tuijottamaan ohivirtaavaa ihmismassaa viimeiset kymmenen minuuttia, jotka Johanna oli ollut vessareissullaan. Tapansa mukaan ystäväni ei pääsisi pois peilin edestä ennen kuin olisi huolitellut hiuksensa ja meikkinsä viimeistä piirtoa myöten ja palannut vielä kahdesti vilkaisemaan lopputulostaan.

Ihmisissä, joita katu liikutti edessäni, oli selviä Johanna-tapauksia, viimeisen päälle filmaattisia ja upeita nuoria naisia, mutta myös paljon muuta kansaa. Vaikka kello läheni iltayhtätoista, joukossa seikkailivat myös pienet lapset tikkarit suussa ja karkkipussit kädessä. Toisiinsa nojailevat äidit ja isät, tulevat ja nykyiset, vaikuttivat onnellisilta niin kuin kaikki muutkin juhlahumun sekaan tahtoneet nuoret, keski-ikäiset ja vanhemmat.

Kenelläkään ei tuntunut olevan mihinkään kiire. Syysillan lempeys oli tarttunut heihin ja saanut heidät kulkemaan sulassa sovussa keskenään, vaikka kävelijöitä oli ahtautunut kadulle enemmän kuin vuosi sitten. Tapahtuma oli selvästikin alkanut

nostaa päätään: oli ollut hyvä idea järjestää syyskuun alun ratoksi koko perheelle soveltuva musiikkikaupunkitapahtuma.

Johanna suuntasi ulos ravintolan uumenista ja käveli itsevarman näköisenä takaisin pieneen terassipöytäämme. Hänen hiuksensa olivat juuri niin kammatut kuin arvasin, huulipunansa vedetty täydellisen rajauksen kera sirosti täyteläisille huulille ja, olisin voinut vaikka vanhoa, että myös ripset olivat saaneet uuden kerroksen jotain pidentävää ja tuuheuttavaa mascaraa.

– Herra jumala, mikä ryysis tuolla naistenhuoneessa oli, Johanna puuskautti istuessaan sirolle metallituolille. – Varmasti kaupungin kaikki naiset olivat änkeytyneet samaan 15 neliön koppiin. Peilillekin sai jonottaa, saati sitten, että pääsi pissalle.

Hymyilin Johannalle takaisin ja nostin valkoviinilasini kuin tervehdykseen. Niinpä, tänään oli varmasti liikkeellä kaupungin kaikki naiset, vapaat, eronneet ja karanneet. Minä kuuluin ryhmään keskimmäiset. Olin kuulunut jo kokonaiset kolme päivää. Muutoin kai minäkin olisin vellonut ihmisvirran mukana edes ja takaisin musiikinsoittopisteiden välillä ja pitänyt tiukasti kiinni Kimmon kädestä. Mutta ei, Kimmon kättä minä en tuntisi enää koskaan, en missään kohdassa itsessäni enkä millään voimalla.

– Jahah, ja penni ajatuksistasi, Johanna totesi ja havahdutti minut irti Kimmosta.

Mulkaisin Johannaa. Hän tiesi tasan tarkkaan, missä minun aivoni aina silloin tällöin viivähtivät, vaikka kuinka sinnikkäästi koetimme, että olisimme olleet puhumatta sellaisista aiheista kuin parisuhde, seurustelu, miehet ylipäätään ja Kimmo. Se olikin ollut vähän vaikeaa, sillä yleensä, kun pääsin nokakkain Johannan kanssa, huippuaiheemme olivat juuri parisuhde, seurustelu, miehet ylipäätään ja tietysti myös Kimmo. Johannalla, ikivannoutuneella sinkulla, ei ollut ollut pitkää seurustelusuhdetta

muistaakseni koskaan, mutta ei se tarkoittanut sitä, eikä hän tuntenut tuota matalaäänisempää sukupuolta edestä ja takaapäin.

– Otetaanko toiset viinit? Johanna ehdotti hiljaisuudelleni.

Tyydyin jälleen nyökkäämään.

– Okei, sinä saat hakea, sillä minä puskin juuri ulos tuolta kaaoksesta, Johanna jatkoi tyytyväisenä ja vinkkasi taakseen, jossa ammotti valoa tulviva ravintolanovi.

Ei ollut vaikea kuvitella, kuinka paikka olisi kuin ammuttu. Mutta mitä siitä? Kai minä nyt yhden ruuhkan selvittäisin. Oli kohtalaisen harvinaista, että syyskuussa oli niin mukavan lämmintä, että saattoi istua ulkona terassilla ja juoda viiniä kaikessa rauhassa, lukuun ottamatta ajatuksia Kimmosta.

Johanna tuuppasi kouraani kymmenen euron setelin. Hivutauduin hurjan kapeiksi jätetyistä pöytäväleistä kohti ravintolan sisätiloja. Yksikään tuttu silmäpari ei kohdannut omiani eikä yksikään tervehtivä hymy osunut huulilleni. Väkeä oli kyllä liikkeellä pilvin pimein, mutta ei juuri tuttuja. Itse asiassa olin siitä hyvin iloinen. Ensimmäinen kysymys olisi kuitenkin ollut:

– Hei Raila, missä Kimmo?

Siitä, missä Kimmo oli, minulla ei ollut aavistustakaan. Ei ollut ollut kolmeen päivään.

Johanna oli oikeassa: paikka oli sisältä kuin ammuttu. Ihmiset varmasti seisoivat toistensa varpaiden päällä, niin liki he olivat.

Lähdin hinautumaan eteenpäin. Näin, että baaritiskillä oli sopivasti yksi kolo kuin minua varten. Matkaa oli tuskin viittä metriä, mutta silti tuntui kuin olisin kävellyt viisikymmentä kilometriä, niin hidasta eteneminen oli. Päätin olla röyhkeä ja käyttää kyyrnäpäätaktiikkaa. Juuri niinhän Kimmokin olisi tehnyt. Olisi kahlannut eteenpäin kuin olisi ollut maailman omistaja, ja kaikki

olisivat antaneet hänelle kuuliaisesti tietä. Miksi, se selvisi minullekin vasta, kun riitelimme ensimmäisen kerran. Tuuppasin käsilläni eteenpäin kuin mikäkin aura-auto. Taisin potkiakin kovärkisillä kengilläni sinne ja tänne, sillä yhtäkkiä viereltäni, ihan vasemman korvani juurelta, mutta korkeammalta, kuului vihaisesti:

– Helvetti.

Juuri kun olin luikkimassa hiukan siistimmällä tyyllillä karuun, ääni räjähti taas, mutta entistä voimakkaampana:

– Helvetin helvetti!

Karjuja oli mies, selvästi mies. Hänen möreä äänensä kaikui ihmisvirrankin läpi korvakäytävissäni niin, että jouduin paniikkiin. Siitä ei ollut kauan, kun olin viimeksi kuullut samanlaisen vihanpurkauksen ihan vierestäni. Vaivaiset kolme päivää...

– Saamarin nainen, sama ääni jatkoi räjähtämistään.

Yhtäkkiä tunsin, kuinka voimakas ote kiertyi käsivarteni ympärille. Kylmä hiki nousi selkääni. Ote teki kipeää, sietämättömän kipeää. Mutta kipu ei johtunut sormien puristuksesta vaan kaikesta siitä, mikä alkoi kummitella mielessäni ja mitä vastaan sydämeni koetti takoa.

Yritin riuhtaista itseni irti tiukasti pitävistä sormista, mutta en päässyt mihinkään. Kahu laskeutui jäseniini ja olin juuri alkamassa huutaa ja potkia, kun sama ääni jatkoi:

– Ota vähän rauhallisemmin. Sinä kaadoit juomani.

Sormien ote tuntui kiristyvän käsivarteni ympärillä. Minä purin huulta, lujasti, sillä maistoin veren suussani. Sekunnin murtoosan olin aikeissa jatkaa siihen, mihin olin jäänyt ennen miehen viimeisimpiä sanoja: olin aikeissa huutaa apua. Mutta vaikka sydämeni hakkasi tuhatta ja päässäni kiisi sellainen pelkojen kuvaus, että sillä olisi voittanut lööppitilaa ties minkälaisen viik-

kolehden kannesta, sain koottua itseni. Jostain löytyi se minun todellisen persoonani murunen, se, jota ei ollut vielä nujerrettu. Nyt se huudahti:

– Päästä irti. Päästä irti, hullu! Heti!

Ääneni raastoi omiakin korviani. Siinä oli tuskaa ja kauhua, mutta myös päättäväisyyttä ja rohkeutta. Se oli outo yhdistelmä pelkoa ja pelon vastustamista. Minä olin vihdoinkin oppinut, mutta minulla oli ollut hyvä opettaja.

Samassa tajusin kaksi asiaa: Sormet, jotka puristivat minua, löysäsivät irti käsivarrestani. Mies, joka oli pitänyt kiinni minusta, katsoi minua suoraan silmiin, eivätkä ne ruskeat silmät sisäläneet yhtään niistä heijastuksista, joita olin oppinut varomaan eräissä jääsinisissä silmissä.

– Tuota, anteeksi. Minä..., minua pidellyt mies mutisi.

Minusta näytti, että mies oli vähintäänkin yhtä säikähtänyt kuin minä tai ainakin hyvin hämillään. Mutta se ei saanut minua tuntemaan pienintäkään sääliä häntä kohtaan. Kukaan, joka katsoi asiakseen koskea minuun, ei saisi enää koskaan minulta mitään muuta kuin samanlaisen löylytyksen takaisin. Tietysti vain verbaalisena. Minä en alentuisi käyttämään nyrkkiä ketään vastaan.

– Saakelin jätkä, sietää katsoa, miten kohtelet naisia. Tai ylipäänsä ihmisiä. Antaa olla viimeinen kerta, kun kosket minuun. Tai kehenkään muuhun.

Käännyin lähteäkseni. Hetken olin varma, että käsi tarttuisi minuun uudelleen. Että se koettaisi kääntää minut takaisin itseensä päin ja pakottaisi kuuntelemaan selityksiään. Aivan niin kuin eräs toinen oli toiminut, viimeiseen asti. Mutta mitään kättä ei tullut. Tuli vain sanat, jotka tavoittivat minut vielä kauempain:

– Anteeksi, minä en tarkoittanut mitään. Voinko jotenkin auttaa sinua?

Auttaa minua? Auttaa minua! Jos joku voisi auttaa minua, se olisin minä itse. Ei enää yksikään mies.

Raitis ulkoilma lävähti kasvojani vasten kuin minttupastilli kurkuun. Silti se ei viilentänyt eikä rauhoittanut minua. Jossakin lähellä soitettiin panhuilumusiikkia. Tunnelma oli selvästi vieläkin korkeammalla kuin lähtiessäni. Olinko ollut kauan pois? En, tuskin kolme minuuttia. Silti olin käväissyt paljon syvemmällä. Viimeisessä kolmessa vuodessa.

– Missä viinit? Johanna huudahti, kun istuuduin alas heiluvälle metallituolille.

Oliko tuoli tuntunut koko ajan allani yhtä viileältä vai oliko minun tunnelmani vain jäähtynyt totaalisesti?

– Viinit, viinit, Johanna motkotti kuin olisin ollut hänen kamaripalvelijansa ja käyttäytynyt sopimattomasti.

Äkkiä Johanna veti käden suulleen ja läsäytti toisen kämmeneni päälle.

– Raila, mitä on sattunut?

Kohautin harteitani. Minun oli vaikea olla itkemättä. Koetin imeä kyyneliä takaisin sisälle silmiini, mutta se kävi sitä mahdollottomammaksi, mitä enemmän Johanna alkoi hyysätä ja paijata. Samassa, kun lämmin aalto valahti poskelleni, ystäväni oli kamennut itsensä ylös omalta puolelta pöytää ja halasi minua jo lujasti.

– Raila, kerro nyt, mikä on. Sinun on pakko puhua. Se auttaa.

Johanna oli satakymmenenprosenttisen oikeassa: minun olisi pakko puhua. Siitä en ollut sitten varma, mitä se auttaisi. Minä olin luottanut pitkän aikaan sanoihin, mutta ne eivät olleet autta-

neet eivätkä pelastaneet minua yhtään miltään. Sitä paitsi, oli niin paljon, mitä Johanna ei tiennyt, ei, vaikka hän oli minun paras ja läheisin ystäväni. Silti minä olin jättänyt kertomatta hänelle kaiken Kimmon pimeästä puolesta.

Itkin Johanna olkapäätä vasten niin vuolaasti, ettei se varmasti jäänyt huomaamatta keneltäkään. Panhuilut kuitenkin jytisivät sen verran kovaa omaa andilaista musaansa selkämme takana, että kukaan ei onneksi kuullut, että olin alkanut vaikertaa. Minulla oli paha olla, hyvin paha. Välikohtaus ravintolassa oli laukaissut kaiken sen, minkä olin vuosien aikana padonnut sisälleni. Miten julma minä olinkaan ollut itselleni, melkein yhtä julma kuin...

Ajatukseni katkesi, kun tunsin Johannan löysäävän halauksensa ja kohottautuvan ylös. Minusta kuulosti siltä kuin ystäväni olisi sanonut jotain, mutta ei kuitenkaan minulle. Aivan kuin hän olisi alkanut huutaa jollekulle paskiaista ja aiheutusta ja itkua.

Kun nostin katseeni ylös, tajusin tuijottavani suoraan sisällä törmäämiini ruskeisiin silmiin. Ne olivat nauliintuneet minuun, vaikka miehen suu puhui Johannalle hämmennyksen vallassa:

– Tuota, ei minun tarkoituksenani ollut. Minä vain...

Johannan koko olemus leimusi. Hän oli hetkessä syttynyt tuleen ja räiskyi nyt oransseja, vihaisia ja kuumia lieskoja joka suuntaan aivan niin kuin olisi halunnut tuhota kerralla kokonaisen metsän tai ainakin sen yhden julmuriksi luulemansa rangan: edessämme seisovan miehen.

– Sinä helkkarin otus. Mitä sinä olet tehnyt minun ystävälleni? Hän lähti sisälle hakemaan valkoviinejä täysin normaalina ja tuli takaisin hysteerisenä. Sitten sinä ilmestyt siihen ja näytät syyllisemmältä kuin tuomion saanut roisto.

Mies liikahti. Hänen hämmennyksensä tuntui vain syvenevän, sillä hän koetti jälleen sanoa jotain, mutta Johanna katkaisi hänet:

– Tässä ei, kuule, mikään mutina auta. Saakeli, jätkä! Kasva aikuiseksi ja koeta pyytää anteeksi.

Mies liikahti uudelleen. Ensimmäisen kerran hänen silmissään välähti jokin muukin kuin hämmennys. Mutta se ei ollut pahaenteinen välähdys. Se vain kertoi siitä, mitä hän huudahti heti Johannan sanojen perään:

– Kuule nyt itse. Minä tulin tähän pyytämään anteeksi, mutta neiti se ei anna minun sanoa yhtään mitään. Enkä minä ole sinulle edes yhtään mitään velkaa vaan tuolle ystäväillesi. Niin että teehan hyvin ja ole hetki hiljaa.

Johanna vaikenee äärettömän harvoin. Hän ohjaa eli kommentaa ja puhuu työkseen ja osaa sen hyvin. Hän pälätti jo lapsena niin paljon, että hänellä ajateltiin olevan keskittymisvaikeuksia, ADHD:tä niin kuin Nykäsen Matilla. Koulussa hänet poistettiin luokasta useammin kuin kukaan muu.

Tällä kertaa Johanna kuitenkin vaiken, mutta vain siksi, että minä sain vihdoin ääneni kuuluville. Katsoin suoraan miestä hänen ruskeisiin silmiinsä, kun mutisin panhuilujen säestyksellä:

– Ok, juttu unohdettu. Ja nyt good bye. Minulla ja ystävälläni ovat asiat kesken.

Näin, että mies ei ollut tyytyväinen, ei ollenkaan. Minun ääneni oli ollut kuin jäämurskaa eikä vakuuttanut kuuroakaan siitä, että kaikki olisi unohdettu.

Mies kumartui aavistuksen eteenpäin kuin olisi vielä aikonut sanoa jotain mutta sitten hän ilmeisesti muutti mielensä ja kääntyi ympäri. Hetkessä hän oli kävellyt ympäriltään tuijottavien pöytäseurueiden ohi kadulle ja kadonnut hitaasti liikkuvaan ihmismassaan.

Uusia tuulia ja Lapin taikaa!

Raila on kaupunkilaistyttö, joka on juuri eronnut poikaystävästään Kimmosta. Mies vaikutti täydelliseltä, mutta suljettujen ovien takana tilanne olikin aivan toinen... Sydänsuruista toipuakseen Raila lähtee ystävänsä Johannan suostuttelemana Muonioon, Lappiin, ja osallistuu tosi-tv-kuvauksiin. *Tunturin viemää* -niminen ohjelma laittaa yhteen ryhmän lappilaisia miehiä ja etelästä matkanneita naisia ja seuraa, syttysisikö osallistujien välille kipinöitä. Raila suhtautuu projektiin kyynisesti – hänen ajatuksensa ovat yhä kiinni Kimmossa. Matka osoittautuu kuitenkin kiinnostavaksi, kun hän tapaa Kristianin, jonka menneisyys on Railan tavoin synkkä. Löytävätkö city-tyttö ja lapinmies yhteisen sävelen?

Laura Kallio on paljon ihastuttavia romanttisia tarinoita kirjoittanut kirjailija.